

# Kuinka tonttu kaapattiin



*Sirpa Kestiander*

Kuinka tonttu kaapattiin



Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki,  
Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa  
ISBN: 978-952-80-8285-9

Kansi ja kuvat ©2022, Sirpa Kostander







Hei, minä olen Eemeli.

## Luku 1

Oli marraskuinen pakkaspäivä, viimeiset auringonsäteet kimmelsivät pohjoisen taivaalla. Kaamos oli tuloillaan.

Eemeli istui huoneensa lattialla. Aurinko sai hänen vaaleat, hieman punervat hiuksensa hehkumaan. Eemelin silmiä häikäisi ja häntä kiukutti. Eilen oli ollut hänen kahdeksas syntymäpäivänsä ja kaikki oli mennyt pieleen. Hän oli toivonut syntymäpäivälahjaksi ritarilinnaa, eikä sitä ollut saanut. Monta muuta lahjaa kylläkin, ja ihan kivoja, mutta linna puuttui.

Kaiken kukkuraksi pieni serkkutyttö oli puhaltanut synttärrikakun kynttilät. Aikuisia vain nauratti. Äiti oli tietysti sytyttänyt ne uudelleen, mutta ei se ollut sama asia. Pienet serkut olivat myös sotkeneet suklaalla hänen lautapelinsä ja nappuloita oli kadoksissa. Eemeli oli tarkka peleistään, kaiken piti olla järjestyksessä ja ehjänä. DVD-levyt olivat olleet täynnä likaisia sormenjälkiä, ja ne kaikki oli pitänyt pestä ja lajitella oikeisiin koteloihin. Siivous oli ollut uuvuttavaa, vaikka äitikin auttoi.

\*\*\*



Nyt Eemeliä suututti. Hän katseli mattoa huoneensa lattialla ja sively sitä kämmenellään. Se oli pehmeä ja siinä oli tähtimäisiä kuvioita, jotenkin siitä tuli mieleen Aladdinin seikkailut. Miksi äiti oli laittanut hänen huoneensa lattialle tällaisen maton? Se oli kyllä pehmeä ja mukava, mutta ei siinä ollut hyvä leikkiä. Pallo pomppi huonosti eivätkä ukkelit pysyneet pystyssä sen päällä.

Hetken mielijohteesta Eemeli alkoi kääriä mattoa rullalle. ”Pois vaan mokoma”, hän puhisi. Matto oli todella raskas ja se antoi pieniä sähköiskuja, jotka ärsyttivät jo ennestään kiukkuista poikaa. Posket hehkuivat ja hiki nousi touhuavan pojan otsalle.

Maton alta paljastui jotain merkillistä. Mikä se oli? Silmät suurina poika tuijotti lattiassa olevaa luukkua.

Vaaleasta lautalattiasta erottuva luukku oli noin koulupöydän kokoinen, se oli reunustettu kullanvärillä

listoilla ja siihen oli upotettu samanvärinen, solkimainen kahva. Eemeli kokeili nostaa luukkua. Se oli painava. Mikä neuvoksi? Poika katseli ympärilleen ja huomasi vaatekaapista pilkottavan kylpytakin. Hetkessä sen vyö oli solmittu luukun kahvaan ja luukku kiskaistu auki.

Hämmästellään poika katseli lattiasta avautuvaa aukkoa. ”Vau, minun huoneessani on salainen kellari”, Eemeli kuiskasi hiljaa itsekseen.

Kapeiden portaiden oikealla puolen oli valokatkaisija, jota hän painoi laskeutuessaan alas. Ohi kulkiessa lampun valo häikäisi silmiä, ja kesti hetken ennen kuin kellarin ääriiviivat alkoivat hahmottua uteliaalle pojalle.

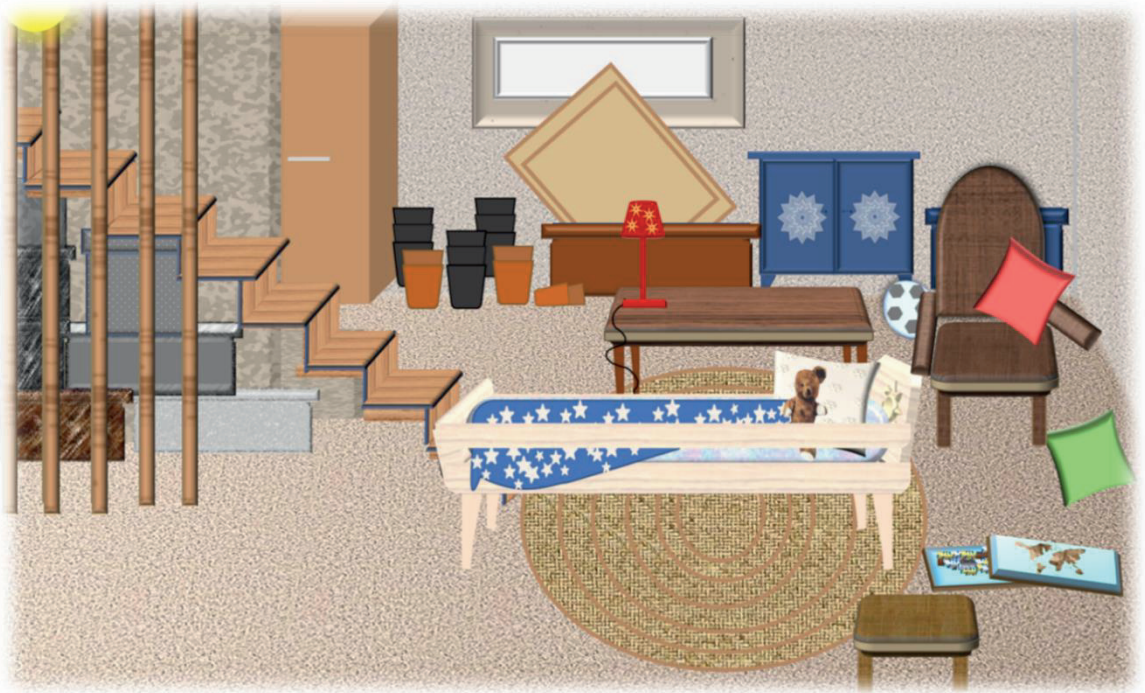
Huone ei ollut kovin suuri ja sen pieni ikkuna oli peitetty pahvinpalalla. Eemeli kiipesi puisen laatikon päälle, kiskaisi pahvin pois ja huoneeseen tuli hieman valoisampaa. Nyt alkoi erottua yksityiskohtia. Siellä oli paljon vanhaa tavaraa, kuten sininen lipasto, jonka oviin oli maalattu valkoisia koristeita. Ruskea pieni pöytä, jonka päällä oli vanha lamppu ja vieressä tuoli, jonka toinen käsinoja oli poikki. Keskellä lattiaa oli vanha lasten sänky. Sängyllä istui ruskea nalle, jolta puuttui toinen silmä ja korva. Nallen selän takana oli pitsikoristeinen valkoinen tyyny ja sängyllä sininen tähtikuvioinen huopa.

”Vau mikä paikka!” Eemeli huokaisi ihastuksesta. Hän oli juuri kyykistymässä avatakseen sinisen lipaston oven, kun ylhäältä kuului äidin ääni.

Eemelille tuli hoppu. Kavutessaan kiireesti ylös portaita poika mietti, ettei kellarissa varmaan saanut olla ilman lupaa. Hän laski luukun kiinni varoen kolauttamasta sitä. Ja juuri kun Eemeli oli saanut maton rullattua paikoilleen, avasi äiti huoneen oven ja kysyi:

”Etkö kuullut, kun huusin sinua syömään? Tule pian nyt, ruoka jäähtyy.”

\*\*\*



Eemelin äiti kirjoitti juttuja ja tarinoita ja kun äiti kirjoitti, hän oli niin syventynyt työhönsä, ettei juuri muusta maailmasta tiennyt. Hän höpötteli ja naureskeli itsekseen tai hermostui tietokoneelle, kun kaikki ei sujunut niin kuin piti. Joskus äiti tarttui hiuksiinsa ja nosti niitä taivasta kohti tiuskien:

”Voi ei, sinä senkin savuava bittiavaruusalus ja sinun palaneet piparkakkuaivosi!”

Lähestulkoon aina tuo kiukusta muriseva äiti potkaisi myös paperikorinsa nurin.

Tuollaiset hetket olivat täydellisiä touhuta omiaan ja varsinkin livahtaa tutkimaan kellaria ja sen mielenkiintoisia esineitä.

\*\*\*

Koulumatkalla Eemeli mietti salaista kellariaan. Pitäisikö salaisuus kertoa kavereille?

Asia ratkesi hetimiten koulun pihalla. Repun tarranauhaan oli näet eteisen lattialta tarttunut äidin vihreäraidallinen villasukka, eikä Eemeli ollut sitä huomannut. Kaverit sen sijaan huomasivat sen heti, ja alkoivat pilaila asialla.

”Katsokaa, kävelevä pyykkiteline, hihii!” he ilkkuivat.

Ennen kuin Eemeli ehti tehdä mitään, Junnu oli kiskaissut sukan irti ja heilutteli sitä ilkikurisesti hänen edessään sanoen: ”Lohturiepu ettei tule äitiä ikävä, aiotkos haistella sitä koko päivän?”



"Vai muka tonttuja liikkeellä, minä nappaan pukin tontut vangiksi enkä päästä niitä ennen kuin pukki maksaa viisi euroa jokaisesta!"

Tokaluokkalaisen Eemelin syntymäpäivät menevät aivan pieleen. Ritarilinnaa ei lahjaksi tule, serkkutyttö puhalttaa kakun kynttilät ja aikuisetkin vain nauravat. Kiukustuneen pikkupojan touhut saavat joulutonttu Saken harmistumaan. Sakke päättää antaa Eemelille opetuksen, mutta joutuukin itse melkoiseen kiipeliin...

